

Sygn. akt II W 1724/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Sebastian Jagoda

Protokolant: st.sek. sąd. Danuta Pasiut

po rozpoznaniu w dniach 16 maja 2017r. , 20 lipca 2017r. i 31 października 2017r.

sprawy **D. F.**

s. J. i G. z domu M.

ur. (...) N.

obwinionemu o to, że:

w dniu 23 października 2016 roku około godz. 17:15 w miejscowości S. droga (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, nie zastosował się do obowiązku jazdy jak najbliższej prawej krawędzi jezdni w wyniku czego doprowadził do zderzenia bocznego z samochodem m-ki V. o nr rej. (...) kierowanym przez R. G.

tj. o wyk. z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 16 ust. 4 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

I. obwinionego D. F. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

II. na zasadzie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego D. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zaś na zasadzie art. 624§1 kpk zwalnia go od ich uiszczenia w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II W 1724/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2017 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 października 2016 r. ok. godz. 17-ej R. G. kierując samochodem m-ki V. nr rej. (...) poruszał się od strony N. w kierunku B. drogą krajową K-87. Wraz z nim jechała tym samochodem jako pasażer żona – A. G.. Gdy jechał obwodnicą i na wysokości wysypiska śmieci kierujący pojazdem m-ki B. nr rej. (...) D. F. jadący z przeciwnego kierunku ruchu wychylił się zza kolumny pojazdów przekraczając oś jezdni. W efekcie doszło do zderzenia się lusterkami obu pojazdów. Przybyli na miejsce zdarzenia policjanci ujawnili w miejscu gdzie doszło do zderzenia na prawym pasie ruchu przy osi jezdni patrząc w kierunku B. odłamki szkła oraz plastiku pochodzące z lusterka pojazdu m-ki V., natomiast na prawym poboczu znajdowała się obudowa lusterka pojazdu B..

dowody: notatka urzędowa k. 1, prot. oględzin k. 2-3, zezn. R. G. k. 16,48 A. G. k. 18, zezn. D. P. k. 23

W toku czynności przeprowadzanych przez policję obwiniony D. F. nie przyznał się / k. 9/. Podał że jest pewny, iż jechał swoim pasem ruchu i nie przekroczył osi jezdni. Stwierdził, że nie wie dlaczego doszło do zderzenia.

Obwiniony słuchany przed Sądem (k. 41) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia kierował samochodem . Zapewnił, że w żadnym stopniu nie przyczynił się do zaistnienia stłuczki drogowej. Zwrócił uwagę iż prawdopodobnie okoliczność iż R. G. jechał pod słońce mogła się przyczynić do zderzenia. Stwierdził iż wcześniej tego nie mówił , bo sobie to przemyślał.

Analizując zgromadzone w sprawie dowody, Sąd uznał, iż nie ma wątpliwości, że obwiniony D. F. dopuścił się popełnienia przypisanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, zaś jego wyjaśnienia stanowią próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Przede wszystkim o tym, że to w efekcie nieprawidłowego manewru wychylenia przez obwinionego doszło do zderzenia lusterkami pojazdów świadczą konsekwentne i stanowcze zeznania R. G. który jednoznacznie podał, iż to obwiniony przekroczył oś jezdni w celu upewnienia się czy może wyprzedzać. Zeznania te uwiarygodnia to co zeznała A. G., która co prawda przyznała że nie obserwowała drogi bezpośrednio przed zdarzeniem, jednak zapewniła iż jej mąż nie wykonywał przed zderzeniem żadnych gwałtownych manewrów. Co jednak najistotniejsze – treść zeznań R. G. w pełni potwierdzało usytuowanie odłamków i fragmentów lusterek, co jednoznacznie potwierdzili przybyli na miejsce policjanci T. W. i D. P.. D. P. jednoznacznie wskazał iż odłamki szkła na jezdni wskazywały gdzie doszło do zderzenia lusterkami zewnętrznymi i potwierdzały wersję przedstawioną przez R. G.. Również T. W. zeznając przed Sądem potwierdził okoliczności zawarte w treści notatki sporządzonej po zdarzeniu jak też wynikające z protokołów oględzin.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania żony obwinionego H. F.. Przedstawiona przez nią wersja pozostaje w sprzeczności ze spójnymi i konsekwentnymi zeznaniami R. G. i wynikami oględzin miejsca zdarzenia. Jako osoba bliska obwinionemu swymi zeznaniami chciała przedstawić jak najkorzystniejszą wersję dla swojego męża.

Sąd zważył co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez obwinionego przypisanego mu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu wykroczenia .

Obwiniony D. F. w dniu 23 października 2017 r. ok. godz. 17.15 w miejscowości S. droga (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, nie zastosował się do obowiązku jazdy jak najbliżej prawej krawędzi jezdni w wyniku czego doprowadził do zderzenia bocznego z samochodem m-ki V. o nr rej. (...) kierowanym przez R. G.. Zachowaniem tym zrealizował znamiona wykroczenia z art. 86§1 kw w zw. z art. 16 ust. 4 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Czyn popełniony przez obwinionego był zawiniony i społecznie szkodliwy, obwiniony jest dorosłą osobą, jego poczytalność nie budzi wątpliwości podobnie jak doświadczenie kierowcy i znajomość zasad poruszania się na drogach, miał zatem pełną świadomość zachowania reguł ostrożności przy próbie manewru zmierzającego do wyprzedzania..

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj naruszonego przez obwinionego dobra prawnego, tj. bezpieczeństwo i porządek w ruchu lądowym. Nagminność popełnianych tego rodzaju wykroczeń musi spotkać się ze stanowczą reakcją karnoprawną.

Wykroczenie wskazane w art. 86§1 kw zagrożone jest karą grzywny, toteż maksymalna sankcja karna za jego popełnienie wynosi 5 000 zł w myśl art. 24 § 1 kw. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy Sąd uznał, że orzeczona kara

grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, tj. w wysokości 150 zł jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Jako okoliczność łagodzącą przyjął Sąd uprzednią niekaralność D. F. (k. 53), jak też niewielkie negatywne skutki stłuczki do jakiej doprowadził. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny w takiej właśnie wysokości, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzenie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Na zasadzie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd obciążył obwinionego częściowymi kosztami sądowymi w kwocie 500 zł (zwrot części należności z tytułu kosztów dojazdu świadków k. 51), zwalniając go od ich uiszczenia w większej części, mając na uwadze względy słuszności.